

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VIII. évfolyam, 26. szám

2018. január 14.

Bérfejlesztés

Így január derekán aktuális téma, sokat és sokféleképpen gondolkodunk róla. Tavaly ilyenkor a tárgyalások már túl voltak a tárgyalásokon, sőt, már a decemberi fizetésnél elmélkedhettek rajta, hogy mennyi lett az annyi. Most még ők is tárgyalnak, még náluk sem dőlt el semmi, épp úgy, mint a többi vasúttársaságnál.

Várakozásokkal tele nézünk elébe a bérfejlesztés mértékének, és ha már meg van a bűvös szám, azt gondolhatnánk, hogy minden rendben. De véleményem szerint a neheze még eztán jön, hiszen az a bűvös szám csak egy átlag, amiből valakiknek a duplája is, míg másnak csak a töredéke juthat. Nem kis feladat az igazságos osztás, és vajon beszélhetünk-e egyáltalán igazságosságról? Szerintem nem, mert mindig lesznek munkakörök, munkavállalók, akik nem értenek egyet az elosztás elveivel. Mert mindenki mást akar, másképp gondolkodunk, a szubjektumot nehéz kizárni. Talán ha lenne egy jó bértáblánk, akkor csak a szorzókat kellene hozzáalakítani. De nincs, és ha lenne, azzal sem lennének egyformán elégedettek.

Mondhatnám, gondolkodjunk közösen, találjuk meg a legoptimálisabb megoldást. De mi lehetne az? Legyen mindenkinek egyforma százalék? Jönnének az ellenérvek, akinek több az alapbére többet kap, mint az alacsonyabb keresetű, és még az a bizonyos bérellő is szélesebbre nyílik. Ráadásul vannak olyan munkakörök, ahol lemaradás van a bérben. Másik megoldásként kaphatna mindenki egyforma összegű emelést, de ide is sorakoztathatnánk ellenérveket.

Nehéz jó megoldást találni, de bízunk a tárgyaló felek bölcsességében. Kritikusok mindig is voltak, és mindig is lesznek. Persze a facebookos kommenteket olvasva azért elgondolkodtató, miért csak a kritikusok hallatják a hangjukat? És főleg, hogy ők mért „magánzók”?

Mármint miért csak magukra gondolnak? Aki zabhegyező, azt csak a zabhegyezők bére érdekli, akinek a babhegyezés jutott, azt meg az. Némelyek még azt is elfelejtik, miért jár, akinek jár műszakpótlék. Természetesen megértem, mindenkinek a maga sorsa fáj, de vajon miért vannak kisebbségben azok, akik másra is gondolnak? Másképp mondván, akik szolidárisak azokkal, akik semmit nem hegyeztetnek, mégis van elég bajuk. Különösen tisztviselőink számára elvárás a mások sorsának követése, hiszen ha ők nem, akkor mit várjunk azoktól, akiknek csak a zab, vagy a bab jutott?

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Rébusz

A múltkorában egy kedves ismerősöm szóvá tette rövid beszélgetésünk kapcsán, hogy rébuszokban beszélek. Akkor nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget a dolognak, bár alighanem igaza volt, pedig számomra kellemes kérdésről szóltam. De újra és újra felbukkan a gondolataimban, mert ha ő így vélte, akkor mások számára is talány lehet, amit mondok, vagy írok. Annál is inkább komolyra vettem szavait, mert intelligens lénynek ismerem, tehát kizárt, hogy ő lett volna értetlen. Ami ugye azt is jelentheti, hogy én voltam titokzatos, rejtélyes, talányos – avagy érthetetlen. Utóbbi már semmiképp nem mondható erénynek, ami nagy gond, mert ilyesmitől amúgy is kevéssel bírok.

Ismeretségünk, bár nagyon régóta tart, sajnos felszínesnek mondható, ennek ellenére nem csak intelligensnek, de szókimondónak is vélem. Mondhatnám, köszönöm, hogy felhívta a figyelmemet egy hibámra, mert oly bőven el vagyok látva tökéletlenséggel, hogy véletlenül sem vettem sértésnek. Ám továbbra is aggasztó vagyok számomra, hiszen mit mondott volna olyas valaki rébusz beszédemre, aki még tökéletlenebb, mint én? Kéretik halkán kuncogni, mert mindennél van feljebb is, meg lejjebb is.

Nyugtatógatom magam, hiszen tudjuk, nem lehet mindent kimondani, vagy leírni. Előfordul, hogy nem szabad, netán nem merjük szavakba önteni, amire gondolunk, esetleg amit érzünk. Például nagy botorság volna megmondani egy hölgynek, hogy a szépsége nem igazán kellemes számunkra, és az alkata egész más érzést kelt bennünk, mint amit ő szeretne. Netán láttunk már csábítóbb szemeket is, és ugyan szeretetre méltó, de bizony a járása nem mondható kecsesnek. Jó, kétségtelen, nagy dicsekvésre nekem sincs ugyan okom, legfeljebb amikor kevesen látnak.

De azt sem mindig tudjuk egyértelművé tenni, ha kimondottan kedvünkre való, amit látunk. Például egyszerűen csak zsebben marad a bátorság, félünk, hogy vége lesz a varázsnak,

mert az illető szavainkhoz fűzött különvéleményét mogorvának és durvának fogjuk érezni. És természetesen igazságtalanságnak, amiből épp annyi van, mint igazságból, vagyis ahány ember, válogathatunk belőle. Szóval megeshet, igencsak botorkálva leszünk kénytelen elhagyni a terepet, mondhatni, örülünk, hogy elinalhattunk végre.

Ellenben ismerősöm, ha netán olvassa rövidke – és tökéletlen – írásomat, alighanem felemeli fejét, és kecses léptekkel sétálva gondolja: lám, van még hova fejlődöm rébuszság tekintetében – is.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

ÖTLET

A szexmániás férfi felesége nagy gondban van. Nem tudja, mit vegyen férjének születésnapjára. Betéved egy kisállat-kereskedésbe is, de nem lát semmit, ami megfelelő lenne, így megkéri az eladót, hogy javasoljon valamit.

– Hölgyem! Van egy békánk, ami biztos megfelel az ön férjének, bár az ára egy kicsit borsos. Százezer forintba kerül.

– De mi kerül egy békán ennyibe? – kérdezi meglepve az asszonyka.

– Ez a béka orális szolgáltatásra lett betanítva. Három év garanciát adunk rá.

– Ennyit talán megér – gondolja a nő, és becsomagoltatja.

Este ki-ki a maga szobájában, ágyában landol. Éjjél környékén az asszony kimegy a konyhába vizet inni, és látja, hogy férje a tányérokat mutogatja a békának.

– Hát te meg mit csinálsz? – kérdezi.

– Megpróbálom megtanítani főzni. Ha sikerül, elválunk!

TALÁNY

Idős házaspár elhatározza sokévi szünet után, hogy ismét kipróbálják az aktust.

Több órás kísérletezés után megkérdi az anyó a férjét:

– Szeretsz még engem?

– Persze, hogy szeretlek, drágám! – válaszolja a bácsika.

– Akkor meg minek szenvedünk ennyit??

Balogh Attila